

MICK MAUSER EN DE MOORD OP MARLOWE

Een historisch spionageverhaal

Christopher Marlowe werd als schoenmakerszoon in Canterbury geboren, op dezelfde dag als William Shakespeare. Sommige literaire onderzoekers beweren dat ze een en dezelfde persoon waren. Marlowe, toneelschrijver, vertoonde dezelfde eigenschappen als Sidney Reilly, eeuwen later de eerste professionele spion (weliswaar van Russische afkomst) in het Westen: *drinking, gambling, fighting, womanizing*. Voor het beoefenen van deze hobby's had Marlowe veel geld nodig.

Mick Mauser, Trine en de kids stapten in het bootje dat vlak bij Weavers House in Canterbury aangemeerd lag. Twee oudere vrouwen en een man hadden al plaatsgenomen. Na een vijftal minuten wachten verscheen de roeier.

'Morning everybody. Welcome on board of the Titanic'.

Iedereen lachte, want iedereen begreep blijkbaar Engels. De vrouwen en de man bleken uit het noorden van Engeland afgezakt te zijn om een cricketmatch van hun favoriete ploeg bij te wonen. Trine verklapte dat ze uit *Belgium* kwamen en het zuidwesten van Engeland verkenden: Hythe, Rye, Margate, Broadstairs, Canterbury. In Hythe hadden ze in de crypte van een kerk 3 000 netjes gestapelde menselijke schedels en beenderen bewonderd. De roeiergids knikte begrijpend. Deze 'rondvaart' was niet zo indrukwekkend als de reientocht in *Bruges*, zei hij. Door omstandigheden kon hij hen niet de cirkel 'rond' roeien, hier en daar was het riviertje te ondiep.

'Jammer', vond Trine.

Mick vertaalde de boodschap voor zijn nageslacht.

'Geld terug!' schreeuwde er eentje.

Aan de eerste brug over de drukke winkelstraat gooiden Jasper en Lise enkele muntstukjes in het water.

'Niet vergeten een wens te doen!' riep Trine.

De pennietjes zonken kantelend naar de bodem. Helder was het water hier wel. Ze voeren langsheen het gasthuis voor bedevaartgangers, het monnikeneiland, onder lage bruggetjes, en bij terugkeer langsheen een Dominicanenabdij en -school en een molen die er al lang niet meer was wegens brand: de schoolkinderen van Canterbury kregen toen een dag vrijaf om naar dat vuurwerk te komen kijken.

Even verder in de stad verrees het Marlowe Theatre, vanuit het bootje te zien. Van buitenaf bekeken was het Marlowe Theatre een gedrocht van jewelste.

'De schuld van stedelijk getouwtrek', zei de gids.

Het leek meer op een industrieel gebouw, en vertoonde gelijkenissen met een ast op groot formaat. Binnen scheen alles oké en prima en *pico bello* te zijn. De roeier liet de riemen even rusten.

'Marlowe', zei hij dan. 'Christopher Marlowe. Liefdesdrama? Spionagedrama? Er bestaan een aantal hypothesen over dat heerschap'.

Mick Mauser knikte. Hij kende zijn klassiekers.

'De eerste hypothese,' vervolgde de gids, 'is de meest geloofwaardige. Luister. Christopher Marlowe, toneelschrijver, slaagde erin vertrouweling van de

Engelse koningin te worden. Daardoor beschikte hij gaandeweg over heel wat *inside-information*. Die gebruikte hij ten voordele van Frankrijk en Spanje, die hem daarvoor betaalden. Spionage dus. Marlowe had namelijk veel geld nodig voor de levensstijl die hij erop nahield. Op een dag werd hij op verzoek van de koningin naar Londen geroepen. In een herberg onderweg, ergens in een voorstad van Londen, verzeilde hij in een kaartspel met drie soldaten. Er werd vals gespeeld. Marlowe maakte een van zijn legendarische scènes. Een soldaat trok daarbij zijn dolk en plantte die in het linkeroog van de dramaschrijver. Het betekende het einde voor Christopher Marlowe. Hij had de kaap van de dertig niet bereikt’.

‘Als er met palmtakken naar je wordt gewuifd,’ merkte Mick op, ‘wordt op hetzelfde ogenblik ergens in een achtertuin een kruis voor je getimmerd’. Meteen viel zijn blik op de *‘duckchair’*: een stoel die aan het uiteinde van een wipplank boven het water hing. Wanbetalers, oplichters en vrouwen die men beu was, werden erin *‘geduckt’*: onder water geduwd. De roeier-gids knikte.

‘Zo is het. Het hele scenario was in elkaar gezet door de Queen of England *herself*, goede vriendin van Marlowe. De man wist te veel, had dat misbruikt, en moest eraan geloven, vriend of geen vriend’.

‘Die soldaten in de herberg speelden dus opzettelijk vals’, vertelde en vertaalde Trine voor de kinderen. ‘Zodat ze een gevecht konden uitlokken om Christophe dood te maken. Zo leek het al helemaal niet meer op moord hé’. Mick Mauser keek naar het alchemistentorentje aan de overkant en naar de *‘duckchair’*, de stoel der schande.

‘Stomme oen, die Marlowe’, dacht hij. ‘Of was het Shakespeare? En die queen dan, wat ‘n gans! In plaats van die nachtbraker van een Marlowe dubbelop te gebruiken! En Marlowe had krek hetzelfde spel kunnen spelen, zoals eeuwen later Sidney Reilly wellicht ook deed. Hij had toch geld nodig, veel geld!’

Het programma in het Marlowe Theatre vermeldde voor die namiddag een stuk naar Agatha Christie. Maar Mick Mauser en de zijnen namen de boot naar het vasteland terug, want het geld was op.

‘Wie werd toen vermoord: Marlowe of Shakespeare?’, vroeg Mick zich af. En hij mompelde zacht voor zich uit, kijkend naar het gezwier van gulzige meeuwen: *‘Drinking, gambling, fighting, womanizing, ...* Misschien moest ik ook maar eens boeken gaan schrijven. Alleen maar uitkijken voor mijn linkeroog’.

‘Wat zeg je?’ vroeg Trine.